

mig at gjøre til den ærede Indenrigsminister, som ganske vist ikke er tilstede, men som maasse nok alligevel vil faae denne Udtalelse at se. — Jeg har endnu kun ganske lidt at tilføie, idet jeg skal sige, at jeg agter at stemme for alle de Vædringsforslag, der ere stillede, enten af hele Udvalget, eller af Flertallet; men der er et lille Vædringsforslag, der er kommet ind i det aller sidste Dieblik, som har overrasket mig noget. Det er stillet af den meget ærede Ordfører, og jeg kan ikke negte, at det undrede mig noget, thi efter en tidligere Forhandling her i Thinget blev det afstemt, endog saa ved Navneoppraab og vedtaget efter, at den ærede Ordfører havde udtalt sig saaledes, at det ved denne Afstemning skulde være afgjort, at Kontoen til Remontering skal betragtes som obligatorisk. Den ærede Ordfører tror altsaa ikke, at vor Afstemning staar fast, siden han yderligere ved denne Leilighed har stillet det Vædringsforslag, at Kontoen skal affattes saaledes, at der i Stedet for „Remontering“ skal staa „Remontering, indtil et Beløb af“. Det kan ikke negtes, at det ved denne Affattelse ser ud, som om der ikke kunde være nogen Tvivl, da der staar „indtil“, og vi have et temmelig friskt Exempel paa, hvad der virkelig efter min Mening kan ligge i Ordet „indtil“, idet vi jo have forhandlet om Theaterloven af 1870, isølge hvilken Ministeriet fik Bemyndigelse til at yde et Tilskud af „indtil“ en vis Sum til det kongelige Theater, naar der andetskeds fra blev ydet „mindst“ saa og saa meget. Jeg tror, at det, der staar der, maa fortolkes saaledes, at det er et Bidrag; der kan ikke være nogen Tale om nogen Pris; hvad der ikke kommer paa den ene Maade, maa komme paa den anden Maade. Men her er ikke Tale om, at Staten skulde yde et større eller mindre Bidrag til Remontering, men Talen er ligesom om Remonteringen i det Hele taget. Der findes nemlig en Bestemmelse i Hæverloven, der siger, at der skal holdes saa og saa mange Heste, og jeg tror, at det er Krigsministerens Pligt at holde Tallet fuldt saa vidt muligt. Jeg skulde alligevel med Fornøielse have stemt for den ærede Ordførers Vædringsforslag, og jeg skal gjøre det endnu, hvis han kan overbevise mig om, at jeg har Ret; men for Dieblikket kan jeg ikke se andet, end at der, hvis dette Vædringsforslag bliver vedtaget, vil komme en Uoverensstemmelse ind i Finantsloven, ja endog saa en Modsigelse i den samme Paragraf. Der staar nemlig neden under den samme Paragraf en Anmærkning, der siger: „Den større Udgift, som paa nogle af de foranstøede Konti maatte blive nødvendig paa Grund af, at de virkelige Priser i Finantsaaret overstige de anslaaede, kan afholdes uden særlig Tillægsbevilling“. Det vil altsaa afhænge af Priserne — det er jo aabenbart, at man ikke kan vide i Forveien, hvad Hestene ville koste —, om Summen er anslaaet rigtig eller ikke. Jeg kan ikke sige Andet, end at, hvis Summen

virkelig skulde være slaaet fast som obligatorisk, maatte der i Anmærningen være tilføiet efter „den større Udgift, som paa nogle af de foranstøede Konti“: „undtagen Konto H. a.“ (Ordføreren: Det er en fuldstændig Misforstaaelse)... eller ogsaa maatte man lade Anmærningen fuldstændig udgaa, det forstaar sig, den Udvei har man ogsaa. Jeg skal isørigt tage saa let derpaa som muligt, idet den ærede Ordfører meget godt veed, at det er et mindre Mellemværende, men paa den anden Side kan jeg isørigt efter hele min tidligere Stilling til denne Sag ikke Andet end undlade at stemme for Vædringsforslaget. Jeg tror, at det heller ikke er nogen god Sparommøielighed, der er viist ved saaledes at sætte Beløbet ned, virkelig sætte det ned; thi vel er det sandt, at der ikke staar Noget i Hæverloven om, hvor gamle Hestene skulde være, men de skulde i ethvert Fald være brugbare, og, naar vi engang faae Krig, og der saa er alt for mange gamle Heste, vil man meget hurtigt paa en Tid, da Hestepriiserne ere høie, komme til at skaffe paa een Gang en ikke ubetydelig Mængde, og disse ville ikke kunne blive tilstrækkelig tilkødne. Deraf følger, at de hurtigt blive opslidte, saa jeg tror, at der ikke vil vise sig nogen Bøsparelse i Tidens Længde. Jeg skal minde om, at for to Aar siden netop ved Begyndelsen af et Aftenmøde lige som nu forhandlede her i Folkethinget med Krigsministerens Formand et Forslag, der var stillet af Flertallet, og som angik Kjøbenhavns Væbning. Der blev afstemt derover, og først blev der afgivet et utilstrækkeligt Antal Stemmer. Smidlertid fandt den ærede Ordfører — som jeg gjerne ønskede skulde høre, hvad jeg sagde —, at det i og for sig var mindre væsentligt og af personlig Godhed for den daværende Minister henstillede han, om man ikke skulde stemme derfor. Det forekommer mig, at den høitærede Minister, som vi ejter Alt, hvad der kan skjønnes, ikke tør vente at se meget længe i vor Midte eller i denne Sal, og som dog ved en vis anden Leilighed, nemlig ved den militære Straffeløvs Behandling, har viist en ikke ringe Smødekønnen mod dette Thing, kunde fortjene en lignende Gadevand, om jeg maa bruge dette Udtryk, og jeg vil derfor henstille til den ærede Ordfører, om han ikke kunde være tilbøielig til at benytte denne smukke Leilighed til at vise sig paa en lignende Maade mod den nuværende Krigsminister og henstille, at dette Forslag ikke var saa væsentligt, og derfor enten tage det tilbage eller stille det mere frit hen. Jeg skulde ikke være kommen med disse Uttringer, hvis jeg havde troet, at den ærede Minister selv havde taget Ordet, men efter den høitærede Confeilspræsident, tør vi ikke vente det, og efter min hele Stilling til denne Sag har jeg derfor tilladt mig at gjøre en saadan Henstilling i al Bønsfæbelighed til den ærede Ordfører.